

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA:

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrossats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1^{rs}. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2os.

Los cromos del *Gran Hôtel Internacional*.

—¿Qui mereix la bofetada?
—Lo pintor que l'ha pintada.

—¿Per qui han de ser aquests guants?
—Per qui han de ser? Pèls gegants.

Fa temps, efectivament, que *fila* molt malament.

—Romp l'espasa, segons veig.
—Pero no la del torèig.

—¿Quin guerrero més trempat?
—Un guerrero? No: un *armat*.

SERVILISME MONÀRQUICH.

VERDADERAMENT, lo fet més important de la Exposició Universal qu' està celebrantse, no es cap de las festas oficials que ab més ó menos pompa y aparato se celebran; lo fet més culminant y significatiu es, sense cap classe de dupte, la reunió de las més poderosas

esquadras d' Europa en lo port y rada de Barcelona. Tot lo món se pregunta perquè haurán vingut, y la resposta difereix essencialment, segons lo caràcter y las opinions dels que la donan. Los monàrquichs, acostumats de sempre á girar l' aygua cap al seu moli; los monàrquichs que perque

aquí á Barcelona, ahont tants republicans se contan, no hi ha hagut un sol que en aquests dias d' expansió dinástica haja comes la més mínima descortesia, ja diuen jímprudents! que ha mort per sempre més l' opinió republicana; los monàrquichs, obrant ab sa lleugeresa habitual, suposan que tolas las nacions, al enviar sas esquadras, han volgut pagar un tribut de consideració y respecte á las virtuts y bonas qualitats de la reyna regent que avuy ocupa 'l soli.

Ab un sol argument se pot desfer aquesta opinió excessivament cortesana.

En efecte ¿no tenia la reyna regent las mateixas virtuts l' istiu passat que l' actual primavera? ¿No assumia la mateixa representació? ¿Donchs, per que las esquadras no van anarla á saludar á Sant Sebastián, á Bilbao, ó á qualsevol dels ports del Cantàbrich ahont va passar una llarga temporada?

Dono un any de temps als monàrquichs per refutar aquest argument.

Si examiném ab fredor lo que ha succehit en l' actual manifestació naval, trobarém sense esforços gayre, que la iniciativa de la gran importancia que ha tingut, ha partit en primer lloch de la República francesa.

Mentres Fransa no havia decidit enviar á Barcelona 17 barcos de sa poderosa armada, las demès nacions se

contentavan ab enviarme un ó dos pèl cap llarch, limitantse á aquesta petita demostració. Fransa va dir que n' enviaria 17, y las demès han fet un va-y-tot, per no quedar desairadas.

Los era de tot punt precis contrastar la poderosa manifestació de la República vehina, y han fet tot lo que han pogut pera lograrho.

Espanya representa fa algun temps lo paper de *noya bonica*. De molts anys ensá que no s' enreda poch ni molt en cap de las qüestions internacionals que agitan á Europa ó perturban de temps en temps la seva tranquil·litat. La noya bonica está per mereixer, y 'ls galans que voldrian conquerirla se passejan davant d' ella rumbejant son poder y sa fortuna.

Sols per evitar que s' enamorés de Fransa que té aquí tantas y tan merescudas simpatias, las potencias aliadas han volgut mostrarse, ja que no cada una de per si, tolas juntas tan ó més poderosas que la República francesa. Y aquí tenen explicada la extraordinaria reunió de barcos en lo port y en la badia de Barcelona.

¿Qué succehirá després de aixó?

Res enterament.

La noya bonica continuarà fent bona cara á tothom, y 'ls seus galans més ó menos simpàtics, continuarán tirantli flors en forma de salvas de canonadas, fins que

se 'ls agoti, com ja 'ls ha succehit als barcos russos, la provisió de pólvora.

Pero aquestes relacions entre la nostra nació y las demás regidas per las institucions més variadas, desde la República democrática al imperi autocràtic y despòtic, no poden tenir res enterament que veure ab las institucions avuy com avuy vigents a Espanya, y demés incidencias de las mateixas.

¿Ahont aniriam a parar si no fòs aixís? ¿Qué s' hauria fet aquell esperit de independència qu' es la nota característica del poble espanyol? ¿Desde quant han de influir las nacions estrangeras, ni ab sas simpatias ni ab sas antipatias, en l' organizació interna de la nació espanyola?

Já veuen los monàrquichs, com a trucos d' elevar sas adulacions fins a la quinta potencia, desconeixen hasta las ventajitas que a la nació reporta la seva conducta neutral y desinteressada, en mitj de la conflagració que aménassa la pau d' Europa.

¡Sempre 'l mateix servilisme!
Que avuy que 'ls topa y ha arribat la seva toquin desafortadament lo bombo y 'ls platerets se 'ls ha de metre; pero que a aquestes instruments tractin de afegirhi ademés lo violón, francament, si se 'ls permetia, aquest abús donaria per resultat un desconcert inarmònic de tot punt insuportable.

P. K.

AL NEBOT DEL ONCLE.

SONET.

¡Bravísim! General, jo 't felicito
perque t' has separat d' aquella colla
que buscan solzament fer bullir l' olla
y que es la llibertat per ells un mito.

A defensar á aquesta jo t' invito,
però ab desinterés; l' ambició folla
que 's guardi per aquell que tot ho embrolla,
pèl del ninot, que en res may toca pito.

Ja sè qu' ets liberal de bona mena;
per xó m' ets molt simpàtic y 'm fas gracia,
pro 't diré, per si val, l' opinió mèva:

procura á ta conducta posá esmena
y recordat que á cala Democracia
hi estarias millor que á casa tèva.

MATAPARENT

o govern ha publicat un decret encaminat á entorpir la emigració.

Aixís, aixís s' han de fer las cosas. Aquí no hi ha pa ni medi de guanyarlo; donchs aquí 'ns hém de quedar, á disposició del govern.

Y després que 'ls qu' emigran son uns ingrats. ¡Hont s' es vist abandonar á una nació que á escepció de pa, vestit y alberch, nos ho dona tot!

En una de las últimas sessions del Congrés, á última hora y quan ja casi no hi havia ningú á la sala, ni ningú pensava ab tal cosa, s' aprobá sense discussió una ley de indult en favor de tots los processats y presos per delictes electorals.

A trampas electorals, trampas parlamentarias.
Trampas, trampas... tot son trampas.

Un periódich de Madrit, fa las següents consideracions sobre 'l viatge de la reyna regent:

«Al mateix temps que 'ls pobles s' elevan, los soberrans reconeixen la necesitat de disminuir l' altura del seu pedestal.

»Per aixó dihém y dirém que l' afecte que 'ls reys guanyan ab la llanera y la modestia, es una proba evident de que la institució monàrquica necesita fer tolerar la seva existencia.»

«Lo qual no es un triunfo ni molt menos.»

En Sagasta diu que 's dona vergonya de que aquesta siga la primera vegada que ha visitat á Barcelona.

Ell no tenia una idea de que que la capital catalana fòs lo qu' es... y aixís y tot la tirava sempre á codillo.

Peró ara ja ha tastat el egoísmo catalán y se 'n está llepant los bigotis.

Al Congrés espanyol no hi ha més que un diputat carlista, lo baró de Sangarrén, qu' es un subjecte que calla, observa y somriu á tall de Mefistófeles, senmanas mesos y anys; pero que quan agafa las cartas, es qüestió de apretar á correr.

Aquest dia va tirar alguns cops de pedra á la legalitat

monàrquica, que per lo vist es una senyora molt delicada, y no 's pot descriure la serracina que va armarse.

¡Y tan fácil qu' era ferlo callar! Bástava que li tapesin la boca ab alguns dels recibets de las cantitats que, segons diuhen, percibeix lo rey de las húngaras, pèl raball d' estar quiet.

S' ha inaugurat ja l' Exposició Universal. Sens perjudici de que al seu dia examinen las conseqüencias totas de aquest afany ab que se 'ns ha fet estirar la cama més de lo que permetia 'l llensol, no podém menos de consignar ab gust que hi ha algunas instalacions notables, y que quan la cosa estiga del tot llesta, será digna de una visita.

Peró deixant apart lo desprendiment y 'l bon gust de molts dels expositors. ¿saben que 'ls encarregats de dirigir lo certámen fan tot lo possible perque aquest fracassi?

Comensin per saber que aquest no está obert sinó limitadas horas de la tarde, precisament aquellas en que més se deixa sentir la calor y acabin per imaginar tot lo desgabell y desordre que caben en empresas de aquesta especie, y tindrán una lleugera idea de que no saben lo que 's pescan.

Las queixas contra la conducta de la Junta Directiva son generals.

Se calcula que las fincas actualment embargadas per falta de pago de contribucions ascendeixen en tot Espanya al número de 413,465.

En la sola provincia de Zaragoza se 'n confan 76,395. Ara comprench l' entusiasme dels saragossans.

La divisa dels antichs aragonesos era avants la següent: «Nos valemós tanto como vos; y todos juntos más que vos.»

Peró ara han cambiat de taranná, y no aspiran més que á una cosa: á viure pobrets y alegrets.

Mentres en Sagasta ha permanescut á Barcelona, á penas se 'l ha vist en forat ni en finestra.

Després de tot, y bèn considerat, no es necessari que 's deixi veure per res. ¿No t' aquí un representant legítim? Y aquest representant ¿no es, per ventura, l' incomparable D. Francisco de Paula?

D. Práxedes pot estar bèn tranquil; si á n' ell no se 'l veu, D. Francisco de Paula, en cambi, 's deixa veure per quinze.

Per quinze Sagastas.

Lo diputat republicá Sr. Muro va proposar que 'l Congrés felicites á Barcelona per l' éxit de la Exposició universal.

¿Han vist may caure una bomba? Donchs, tal va ser l' efecte produhit per la proposició del Sr. Muro.

Y van parlar tots los cap-padres del monarquisme, reconeixent que Barcelona 's mereixia aixó y molt més; pero dihent al mateix temps que 'l Congrés no podia dirigir-se més que al Senat y al trono.

Peró no diuhen que 'l Congrés es fill legítim y natural del país que l' elegeix?

¿No forma part de aquest país la ciutat de Barcelona, y ab ella Catalunya?

Tot lo que vulguin; pero ¡quants fills hi ha que no gossan á mirar la cara del seu pare!

Per diputat eloqüent lo Sr. Canyellas.

Al tractarse de otorgar un vot de felicitació á Barcelona, va dir que la ciutat estava prou satisfeta ab que la deixessen victorejar al rey y á la reyna regent, y que no necessitava que la felicitesen.

Molt content quedarà de aquest xicot

quan sápigam en Sagasta tot aixó:

y es capás de darli tot...

menos una direcció.

Es horrible la catástrofe ocorreguda diumenje entre Sant Pol y Canet, ab motiu del xoch de dos trens.

Peró es més horrible encare la flema de la Companyia del ferro-carril de Fransa, anunciant aquest fet com la cosa més natural del món, y dihent SOLO ha habido algunos heridos y contusos.

Aquest solo val una bola de nou estutxes:
¡Quina patxorra! ¡Quina tranquilitat! ¡Quina despreocupació!

Los algunos heridos y contusos del parte son á horas d' ara de vuit á deu morts y més de cinquanta ferits graves.

Y tot per falta de personal en las estaciones y per falta de organizació en lo servey.

¿No sería possible que á la companyia de Fransa li fessin entendre algun dia lo que val la vida y la seguretat dels passatgers?... En altres paissos, quan ocorren casos per l' istil s' exigeixen indemnizacions y 's demanan responsabilitats criminals.

En la funció de gala que va donarse en obsequi de las esquadras estrangeras, succehi un *quid pro quo* molt xocant.

Los soldats y mariners rasos de la esquadra francesa van rebre invitacions per seure als palcos y butacas, y

'ls jefes y oficiales las van rebre per anarse'n al quart y al quint pis.

Havia sigut una equivocació.

S' han fet aquests dias uns bunyols tan tremendos, que 'l famós Tio Nelo pensa plegar l' establiment.

En la impossibilitat en que 's troba de sostenir la competencia oficial.

CARTAS DE FORA.—¿Saben ahont se publica LA CAMPANA DE GRACIA? ¿A Barcelona? ¿A la llibreria de López Berpagossi? Donchs s' equivocan de mitj á mitj. LA CAMPANA DE GRACIA es un periódich que surt del infern, tenint l' imprenta al costat mateix de las calderas de 'n Pere Botero. Lo rector de Castelló d' Empúries (Lleyda) es qui ha fet aquest portentós descubrimient, comunicantlo desseguida als seus feligresos. Per lo vist está molt bèn relacionat ab aquella casa, lo qual li val saber cosas que nosaltres las ignoravam.

L' odi que professa al nostre periódich es tal, que la passada quaresma va negarse á absoldre á un jove que havia comés lo negre pecat de llegir LA CAMPANA, negantse á deixar de llegirla en lo successiu.

Rectors com lo de Castelló d' Empúries acreditan lo titol de la població ahont exerceixen las sevas asenadas.

Los pares de familia de La Escala, avants de deixar que las sevas familias vajan á doctrina, están en lo cas de mirars' hi una mica. Son tan especiales las preguntas que 'ls hi fa l' rector sobre determinats manaments, com aquell que diu: «No fornicarás», «no desitjarás la muller del teu próxim» que la criatura més ignocent obra 'ls ulls desseguida y surt més espavilada que si tota la vida l' hagués correguda.

Aixís cultivan á un mateix temps la llana y la picardia es com certs autors creuhen cumplir la seva misió sobre la terra.

¿JA L' HA VISTA?

ALLI, dona, calli qu' estich trayent foch pèls ca xals! Desde qu' es aquí que corro com una desesperada del dematí fins al vespre, y encara no hi lograt véurela.

—¿No? Donchs miri lo que son las cosas. Jo no hi fet lo que 's diu ni un sol pas y, sense buscarho, li vista set ó vuyt vegadas!

—¡Set ó vuyt vegadas! ¡quina sort! Y digui, ¿cóm es? ¿de quin modo va vestida? ¿que porta la corona y 'l cetro?

—Ja veurá; si li deya, després ja no li causaria cap sorpresa. Espavilis, procuri esperarse per allí hont passa, y ho sabrá tan bèn com jo.

—¡Oh! ¡Espavilis, espavilis...! Ja ho diu vosté: cabalment no faig altra cosa que espavilarme, y no 'n puch sortir de cap manera. Lo día que va arribar, se 'm va posar l' artilleria al davant y no 'm va deixar veure res. L' endemá la espero á la plassa de Sant Jaume, y en tres horas que vaig estarm' hi, no va sortir: me 'n vaig, causada d' esperarme, y tan bont punt vaig ser fora: diu que va sortir desseguida.

—¿Per qué no procurava véurela 'l día que ella va anar á Romea?

—Ja ho vaig fer; pero anava en un cotxe tapat y está clar, ¡qui diable veu res d' aquest modol...

—¿Y quan va anar al Liceo?

—Tampoch no vaig poguer véurela: eran las dotze tocades que encara no havia sortit.

—¿Y 'l día de las regatas?

—Menos! Jo prou tenia un bon puesto, davant de las Dressanas; pero al acostarse ella, una onada de gent va ferme anar mijs' hora lluny, y quan vaig adonar-me 'n ja havia passat.

—Si que verdaderament es una llástima...

—Y tal llástima y tal dolor! Ja veurá com me passaré tal com li dich. Se 'n anirá de Barcelona y encara no hauré lograt véurela.

—Y sembla que vosté hi t' un gran empenvo...

—¡Es clar que sí! Figuris: hi vist á donya Isabel, hi vist á don Amadeo, á don Alfonso, á tots los reys que han vingut aquí... ¿No sería una vergonya que 'm quedés sense veure á n' ella y al reyet menut?

—Escolti, ¡vol que li dongui un medi segur de lograr los seus desitjos?

—¡Ay, si senyora! Li agrahiré tota la vida.

—Donchs ja veurá, fassi una cosa. Vosté ja t' la cara ben ferrenya; sembla talment un carrabiner. Se vesteix d' home, senta plassa de soldat y demana que la destinin á la companyia que está de guardia á la Plassa de Sant Jaume. D' aquesta manera la veurá deu ó dotze vegadas cada dia.

—Y si se 'm descubreix la trampa?

—Llavors torna á posarse las faldillas y se 'm va á caseta.

—¿Sense veure á n' ella? ¡Ah... aixó may!

—Y donchs ¡qué vol que li digui?

—Tè rahò, tè rahò: miraré de probarho. Vaig á veure si 'l meu home 'm deixarà posar las sevas calsas.

FANTÀSTICH.

¡HURRA!

En l' actual moment històric no hi ha al món ningú com ell; se li veu brotá alegria desde 'ls péus fins al clatell.

¡Ab quin orgull puja al cotxe, voltat de municipals, seguit d' aquella caterva de pacífichs concejals!

¡Cóm s' estufa las patillas, mirant á la multitud que 'l contempla a totas horas brillant, solemne, panxut!

Sa encantadora rialleta sembla que vol veni á di: —«Tot aixó que ara us admira, tot 'tot' m' ho debéu a mi!

»Jo us hi dat aquests tarugos, jo hi fet aquests jardinets, jo hi posat aquests globos y aquests pals y gallardets.

»Gracias á ma iniciativa, teniu una Exposició que deixa á Europa pasmada y morta d' admiració.

»Qui hauria tingut prou alma per fer, casi bé corrent, las inmensas maravellas que ara tots estéu veient?

»¡Miréu quins archs més tremendos! ¡guaytéu quin port més hermós! ¡reparéu quin espectacle més espléndit y grandios!

»Trens que po tan mls personas, senyors far-it: d' entorxats, acorassats que fan salva... ¡no es cert qu' estéu enlluhernats?

»Pues totas aquestas cosas, tota aquesta animació, totas aquestas bellas, tot us ho he dat jo, jo, ¡jo!»

Y t'è rahò. Ni que 'ns pesi, avuy hem de confessá que sa gran inteligencia no t'è rival ni 'n tindrà.

Ell, ab sa mirada d' àguila, ha lograt dar di ecció á aquesta espléndida festa que se 'n diu la Exposició.

Ab sa previsió pasmosa, de recursos ¡si n' ha tret! Ni: gú en tot lo món seria capás de fè 'l qu' ell ha fet.

¡Honor, pues, al gran patrici! ¡honor al home inmortal que avuy ompla d' alegria la noble ciutat condal!

La s' va obra sembla un somni, una admirable ficció, una comedia de màgica, una palpable ilusió.

¡Gloria al simpatic arcalde! ¡gloria al home que en un tris ha posat á Barcelona á l' altura de París!

Son nom esculpit en mármols, quedara sempre grabat perque puza recordarlo la nostra posteritat

En mitj de totas las pllassas aixecarém monuments com homenatge perpétuo als seus inmensos talents.

¡Prosternéuvos, envejós! ofeguéu vo-tras passions; confeséu qu' es un atleta, y anéuli á besá 'ls talons.

No li diguén benemerit, que aixó es molt pátit y breu; diguéuli sempre *fenómeno, geni, titán, semi-déu...*

—(Pero, senyora CAMPANA, no s' hi posa per un xich: ¿Que 's burla del nostre arcarde?

—¡Burlármén! No més me 'n rich. Vull veure si així, adulantlo y dantli bombos en gran, reventa d' una vegada y 'ns lo trayém del davant)

C. GUMÀ

¡POBRE GUTIERRAS!

MONÓLECH.

STICH que no puedo decir faba... ¡Uf! Ja nos ha caygut una buena tongada de suar y fastidiarse.

Primerament nos nan endossat aquest traje que nos fa parecer qualsevol cosa, menos municipals.

Un casco de llaua ó de no sé qué que apreta de mala manera y pesa más que un demonio.

Decían que con esto fariam más respeto; pero ha sigut bien lo contrario. No puedo salir de casa que no me aturruellen con bromas é indirectas.

—¡No 'l veus!—dice uno.—Li han possat un' olla de llaua al cap.

—Es un bombero francés—grita otro.

—¡Cá!—replica un tercer.—Es lo secretari de 'n Bismarck.—

El caso es que tot lo món nos mira com si fuésemos unos animals raros.

Luego ese peto verde que nos han endossat, acaba de completar la facha. No sembla sino que se nos haya fet verdet en el pit, ó que nos haguém arrossegat per la paret de una sinja.

En fin, todo achó no sería res si no fuese la feyna que se nos ha chirat.

Del demati fins al vespre uno no para un moment. Ara vete á la pllassa de Sant Chaume á mantener el orden; ara corre á rondar davant del Liceo; luego dedicate á barallarte con los cocheros; despés cúidate de pasar esquelas y tarchetas en una pila de casa; desseguida vuelva á hacer parar tots los tranvias: més tart ves á dirlo que ya pueden tornar á circular...

¡Vaya! Que eso no es viure, ni res... Quan per la noche, á las once ó á las doce... ó devegadas á las trece puedo tirarme una estona sobre 'l catre, ya 'ls dich yo que duermo bien plá.

Los que envechan la vida del municipal no saben pas lo que 's pescan. ¡Trabajar día y nit como uns he-reches por la misera paga que tenemos!

Nó si despés de todo aquest rebombori no nos dan algo d' anguila, lo que es yo tiro el casco á rodar y me surto del cuerpo.

Preferecho hacer de camálich. De aquest modo al menos no 'm cansaré tanto y guanyaré más. Nada, quan será la ocasión ya ho veurém.

Per ara dormim una majita. Molt será que quan comenci á trencar el son no me vengan á cridar de parte del comandant para ir á alguna comision.

¡Aaah! ¡Pobre Gutierrez!

A. MARCH.

Reformas y economías fa 'l govern á Espanya y Cuba... ¡Economías!... Dich mal: lo que fa es *ecocho-suyas*.

Tot surt molt defectuós de las Córts que hi ha aquí á Espanya... que no surti res de net de unas Córts, ja á ningú extranya.

Si vols viure gras, y vols que 'l menjá 't surti de balde, feste cuyné ó capellá ó b'è regidó, ó b'è arcalde.

Per fer pahí 'l bon Champany, per alegrá 'l bon Jerez, y per techs y llogar mobles un arcalde que jo sé.

En Tauler es tan amich de tiberis y dinars, qu' en lloch de dirli en Tauler li haurian de dir *en-Taulat*.

P. TALLADAS.

Madrid los militares están molt moguts, ab motiu de las reformas del general Cassola. Entre 'ls partidaris y 'ls enemichs de las tals reformas hi ha hagut disgustos serios y conatos de desafío.

—No tinguís por, deya un que coneix molt al nostre exercit, de aquets desafíos no se 'n realisarà

cap. —¿Y aixó? —No veus que 'ls nostres militares, cobran la paga? —¿Qué t'è que veure? —¿Qué no sabs lo que diu lo ditxo? *Los duelos con pan son menos.*

Ab motiu de l' estancia de D.ª Maria Cristina á Barcelona, s' han reunit aquí tots los bisbes de Catalunya, menos l' arquebisbe de Tarragona.

Si tots los prelats han tingut la mateixa idea, y han arribat lo mateix dia, b'è podem dir que *han fet un bisbe*.

Lo bisbe Catalá va oferirlos un dinar. Sabém per bon conducto que per obsequiarlos de una manera adequada, D. Jaume va manar que tiressin bisbe á l' olla.

Dispensin si no 'ls dono compte de las festas oficiales que s' han efectuat aquests dias.

Hi vist passar pels carrers molts uniformes brodats y moltissimas creus y condecoracions y casi m' hi quedat cego.

Además s' han tirat tantas y tantas canonadas, que hasta sordejo una mica.

Ja ho veuhén: de una cosa molt cara sol dirse que costa un sentit.

Però de las festas monárquicas casi se pot dir que 'n costan dos.

Lo bisbe de Santander ha resolt agregar al plan d' estudis del Seminari l' ensenyansa de l' agricultura.

Molt b'én pensat. Ja sab lo bisbe de Santander, que ab lo temps, si 'ls capellans volen guanyarse las caixaladas, no tindran altre remey que posarse á cavar.

A la vinya del senyor la filoxera de la impietat, cada dia hi fa grans estragos.

D. Práxedes ha visitat á D. Jaume, celebrant una afectuosa conferencia.

Daria qualsevol cosa per poder averiguar durant aquesta entrevista quants cigarrets han fumat.

—¿A quina altura está l' entusiasme monárquich de Barcelona?

—¿Has vist l' arch de la Rambla de Canaletas?

—Aquell de fullaraca?

—Exactament. Donchs fullaraca.

—¿Fullaraca no més?

—Y un' altra cosa. ¿Has vist l' arch del carrer de Córts?

—Aquell de cartró?

—L' mateix. Fullaraca y cartró.

Una opinió sobre la vinguda de las esquadras extranjeras.

Com á Barcelona, ab motiu de la Exposició s' han reunit ratas y timadors de tot lo món, tot lo món ha enviat las sévas esquadras ab la mateixa idea.

Ab la idea de perseguirlos.

Entre 'ls expositors catalans hem de citar á D. Carlos Barberi de Olot que 's dedica á la fundició de campanas.

Una de las que t'è exposadas, además del bon gust en la forma y dibuixos, se distingeix per sa sonoritat y afinació.

Al visitar la Exposició, li vaig dir:

—Qué va que jo he fet més campanas que vosté?

Lo Sr. Barberi va respondrem que podia molt b'én ser, y que si ell no 'n feya més era porque d' aquest article cada dia n' hi ha menos consum.

—¿Cóm s' enten que no n' hi ha consum? jo sol ne faig més de 20,000 cada senmana.

Despés de mirarme no sé si assombrat ó prenentme per boig, al últim hi va caure, preguntantme si las mévas campanas eran las de Gracia.

En un poble dels voltants:

—¿Manel que no vens á Barcelona á veure las esquadras?

—No noy, no 'm convé toparme ab los inglesos.

—¿Y aixó?... Jo cada dia 'ls trobo per la Rambla y b'è semblan prou pacífichs.

—Oh, tú parlas dels inglesos que fan tentinas y jo dels que van dret al bulto.

Los barcos russos ja no poden fer més salvas per haber acabat la pólvora.

Aixó ray.

—Que carreguin los canons ab alcohol amilich que també peta.

Al inaugurarse la Exposició va tocarse un himne cosmopolita, que conté motius de casi tots los himnes coneguts.

Entre ells predomina la *Marsellesa*.

Al sentir-la en Sagasta 's va gratar la barba.

Pero D. Francisco va tranquilisarlo.

—Vaja home, devia dirli, no fassa aquests escarafalls que algun dia tots plegats la cantarém.

Molts representants de periódichs importants se queixan de que l' Arcalde 's descuidi de convidarlos á las festas oficiales que se celebran ab motiu de la Exposició.

¿Qué volen ferhi!... Quan Cervantes va dir que Barcelona era l' arxiu de la cortesia, no havia nascut encare D. Francisco de Paula Rius y Tauler.

Del natural:

Un aixám de quitxalla corre darrera de un cotxe cridant: «¡Viva!»

Un foraster pregunta:

—¿Qui son aquests xavals?

Y un barceloni li respon:

—Qué vol que siguin: *alabarderos...* del porvenir.

S' anuncia que será ascendit á finent general en Bermudez Reyna, gran amigatxo de 'n Lopez Dominguez.

L' am está tirat: lo peix ja pica.

A veure qué será, llus ó llobarro?

Está procedintse á la declaració de soldats, y un jove que no t'è pel de tonto, al demanarli si t'è alguna cosa que alegar, respon:

—Si senyor.

—A veure, expliquis.

—Molt senzill: jo no soch bó per servir.
 —¿Y pues, per qué?
 —Figurinse que hi estat per criat a quatre cases y a totes m' han engegat avants de acabá 'l més.

Un foraster que ha vingut a Barcelona ab motiu de la Exposició, s' entaula en una fonda, demanant per pos-tres una racció de formatje.
 —Apenas li portan, al veure'l tan prim, se tapa la boca immediatament.
 —¿Y ara per qué fas aixó?
 —Calla, no enrahonis alt: mira que ab l' alé es fácil que voli del plat.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Qui-ma.
 2. ACENTÍGRAFO—ANAGRAMA.—Cremá-Crema-Carme
 4. TRENCA—CLOSCAS.—Mal pare.—Lo Bordet.
 5. CONVERSA.—Calaf.
 6. GEROGLIFICH.—Per montanyas á Suissa.
- Han en-avinat las 5 solucions Quimet S. y U. y Pau Trucos; n' han endavinadas 4 Pep Martra. Anton Miranús y Un Xaval; 3 P. Delgado; 2 F. A. y B. y 1 no més J. Sapetti.

ENDEVINALEAS

XARADA.
 —Total, amich Dos-tercé que aixó de la dos pitjora, hu si aviat no ho trayém fora nos donará molt que fè.
 —¿Quarta va lo metje dir que aixó av at fóra curat?
 —Si; pero ell s' ha equivocat y jo en tant haig de patir.

MUDANSA.
 Lo beato tot Marsal ab l' esquerra 's sol total.

GEROGLIFICH.

Janer

TU

Dilluns

RI

IECRI

DOS SOBRINOS.

J. N. ALIAS.

UN ANTI-COLÉRICH.

TERS DE SÍLABAS.

Tinch perduda la ratlla primera, per culpa de una ratlla segona, més a fé de ralla tercera, que no m' haig de casar ab ella.

CAPELLÀ PRE-HISTÓRICH.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Angel García, Pep Martra, Janet Tafoy, J. T. Anguila, D.ª Diana, Un Mazzantinista, J. Ramentol y Burro, Nas d' Escandol, J. N. Alias, J. Roig y Cordomi, Gilet de ca 'n Gilet, L. Catala, Gilet de Masnou, Terenyina Serralencia y E. Solé y B.: Lo que 'ns envian no fa per casa.
 Ciudadans Quimet S y U., Joseph Ab'el, Serapi Guitarra, A. Gilbert, J. M.ª Bernis, Paquito Quimet d' Ordal, Taghuroif, B. R. Fiera y Mut Xerraire: Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.
 Ciutada Antonet Gelas: Lo que 'ns envia no fa prou lo pes.—Cor de Rubi: Ja haura vist que n' hem fet un esquellot.—J. T. (Carol): Lo fet que 'ns conta ja fa massa temp: que ha ocorregut y per consegüent ha perdut l' oportunitat.—J. Montero: Los versos estan bé.
 —A Rossell: Envihi alguna altra cosa, que lo de aquesta semana no 'ns agrada prou.—Poeta Tio al: L' auca esta ben versificada; pero li falta xispa.—P Tal'adas: In-erlarem algunas cantarelas y un epigrama: lo demés es incorrecte. Fono Dedín: Hi ha algunas idees bonicas; pero n' hi ha d' altres molt ordinarias.—A. Gibert: Los versos no serveixen.—Dolo's Mont: La poesia no va.—Lluís Salvador: L' article es regular, si be 's refereix a un tema que ja l' hem tractat.—Lisandro: L' article no té prou interés.—Noy de la mare: Los versos van molt bé.—Fidel Rerrei: La poesia es fluixa.—Samuel del Palau: La de vosté va bé.—Serrinach: Ne fa per casa.—Angel de la Guarda: Idem.—M. Badia: La poesia está bé.—Antonet del Corral: Lo que 'ns envia no serveix.—E. Vilaret: Lo que 'ns envia está bé.—Bula-tripas: Aprofitarem lo sonet.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch de' Teatro. 21 y 23.

BARCELONA EXPOSADA.

Competencia al Tio-Nelo.

—Si senyor, vuit duros de la Rambla a la Exposició!... ¿Qué no me 'ls dará? ¡A la forsal!

De Canet a San Pol: la verdadera Exposició.

Lo que será 'l restaurant del Parch.